

כח באדר ב' תשפ"ב, 31.3.2022

גיליון מס' 799

פרשת תזריע

ולמרות הכל, עם ישראל חי!

מאת יונתן דובוב, מנהל מרכז יעקב הרצוג

האמת, רציתי לכתוב על העלייה הצפויה ממזרח אירופה, ואיך עלינו כתנועת הקיבוץ הדתי לקחת חלק במשימה ההיסטורית הזו. לחילופין, היה לי גם וורט שלם לכתוב על פרשת "תזריע", והחיבור בין צרעת האדם של אז לצרה הצרורה של הקורונה היום, שלא מוכנה לעזוב אותנו. כמה מילים שנונות על הבידודים שלא מרפים מאיתנו, למול ההוצאה של אדם מצורע מחוץ למחנה עד שייטהר, והקבלה בין הווריאנטים של אז - שאת, בהרת, מחיה, שחין ומכוה - לדלתא, אומיקרון ו BA1, 2 ועוד רגע כבר מסיימים את כל האלפא ביתא היווני... אבל אז היכתה בנו המציאות האכזרית שמולה אנו מתמודדים, שמשתמשת בסכינים ולא בזריקות, באפודי מגן במקום במסיכות, ברוע אכזרי אנושי ולא בנגיף מסתורי. ובמקום להתכונן לחג ולאתגרים הבאים לקראתנו, במקום לתקן עולם ולקלוט את אחינו העולים, אנו חוזרים לבסיס פירמידת הצרכים של מאסלו, להילחם על הביטחון האישי שכל אדם זקוק לו בשביל לחיות. תמיד תהיתי מדוע פרעה היה צריך את עשרת המכות? מדוע לא קלט את המצב כבר בהתחלה? הרי סביר להניח שהוא לא היה טיפש, בכל זאת הנהיג אימפריה... פרעה הבין שיש לו פה עסק עם אל לא פראיר, והמכות שניחתות עליו הן רק דוגמית ממה שהוא מסוגל. ועדיין, פרעה לא הפנים את המסר, וניסה בכל כוחו להדחיק. בדיוק כמו שפרויד יוכיח כמה אלפי שנים מאוחר יותר, הוא מעדיף להסביר ולהאשים אחרים במצבו, ולא מוכן לעשות ניתוח אנליטי פשוט של המציאות, ולשחרר את העם-קשה-עורף הזה לפני שאלו מחריבים לו את כל מצרים. במקום זאת, הוא חווה על בשרו מה המשמעות של "שחין" לא רק בפרשת תזריע, אוכל את הדגים המסריחים מהנהר המלא דם וגם מגורש מהעיר, או יותר נכון טובע, הוא ופרשיו, בים סוף.

פעם עלילות הדם כללו רצח ילדים נוצרים על מנת לאפות עם דמם את המצות, אבל נדמה שבעשרות השנים האחרונות הדם הוא של יהודים שנשחטים לפני פסח, וקשה לשכוח שלפני 20 שנה דמם התערבב עם היין בכוס השלישית של ליל הסדר במלון פארק, המכה העשירית שגרמה לישראל לצאת באיחור ניכר של יותר מדי חיי יהודים למבצע "חומת מגן", שמיגר את קיני הטרור והחזיר את הביטחון והחיים לרחובות ישראל. אחד מהלוחמים במבצע זה היה גד עזרא ז"ל, בוגר ישיבת "אור עציון", שנפל בקרב בג'נין. בערב פסח הוא עוד הספיק לקפוץ לליל הסדר האחרון בחייו בביתו, ותיכנן להינשא לבחירת ליבו גלית, ולהמשיך ולגור קרוב לישיבה. גד לא הספיק להגשים זאת, ובשביעי של פסח נפל כשחילץ חייל פצוע תחת אש כבדה, והוענק לו על כך צל"ש. לאחר מותו, מצאה גלית במגירתו מכתב שהוא השאיר לה:

"אם המכתב הזה יגיע אליך, סימן שקרה לי משהו. אהובה שלי, אני מרגיש שמצד אחד אין דבר שאני רוצה בעולם יותר מלהיות איתך, לאהוב אותך ולהקים איתך בית ומשפחה, אבל מצד שני אין דבר שאני רוצה יותר מלצאת למבצע הזה ולהכות את הנבלים האלה מכה כזו גדולה כדי שלא יחשבו אפילו לעשות עוד פיגוע או אירוע חבלני ויקחו בחשבון שכל פעם שיעשו זאת נכה אותם במקום הכי כואב שיכול

להיות, ונהיה מוכנים לשלם את המחיר. אני מוכן להיות המחיר הזה. אל תכעסי עלי אהובתי אבל ברגעים כאלה הרגש הכלל-ישראלי שלך הוא זה שאמור להוליך אותך. חמודה אל תשכחי - הכל לטובה ואם זה מה שבחר רבוש"ע אז זה מה שצריך להיות. לנו נשאר רק לקבל זאת באהבה... 'כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד' - הכל לטובה גם זה, אני מבטיח לך שאיפה שאני נמצא זהו המקום הנפלא ביותר שקיים, אני לא סובל ולא מצטער, הצער היחיד שלי הוא על הצער שייגרם למי שנשאר - לך, למשפחה ולחברים. תפיצי את הבשורה יקרה - 'אין יאוש - תמיד להיות בשמחה', זה מה שאני מבקש ממך, גם אם זה קשה... יקרה שלי, אהובה שלי, אני אוהב אותך ותמיד אוהב, רק תבטיחי לי שתמשיכי הלאה ולא תתני לסדום לנצח - את המנצחת וכך צריך להיות וכך נכון שיהיה. אוהב אותך לעד ולנצח נצחים ותמיד נמצא איתך, גדי."

מה שניצח את הטרור הוא לא רק ההקרבה של גדי, אלא האופטימיות שלו והאמונה שבסוף ננצח. במחיר קשה וכבד, הוא שם את עם ישראל לפני עצמו, ועוד מודה על כך. נדמה שבכל פעם לפני פסח הקב"ה מעמיד אותנו בפני ניסיונות, לראות האם העם שהוא הוציא ממצרים בעשר מכות ובמופתים גדולים, עדיין מאמין בעצמו, ויודע לקרוא סימנים משמיים. גם השנה לצערנו אנו עומדים בניסיון כזה, וכמו בכל שנה, ובכל דור ודור "עומדים עלינו לכלותינו, והקב"ה מצילנו מידם". ויחד עם זאת, רבים מאיתנו ובוודאי בקרב אנשי קיבוץ הדתי, יודעים שלא סומכים רק על חסדי שמיים, אלא גם על עצמנו, ותעיד על כך העשייה בקיבוצי התנועה הפזורים בכל רחבי הארץ, עשייה המשלבת בין אמונה באל לאמונה באדם- להתיישב, לעבוד, להגן ולהיות חוד החנית החברתי והגאוגרפי, ולהוכיח שלמרות הכל 'עם ישראל חי', וימשיך לחיות, ובגדול.

למרות הכאב, בואו לא ניתן לטרור לנצח את הרוח היהודית. נרים ראש ונחגוג!

עו"ד יונתן דובוב, מנהל מרכז יעקב הרצוג, מנכ"ל יזם ופעיל חברתי. איש תרבות ותקשורת. ייסד וניהל את "גולה", מיזמי תרבות יהודית ישראלית, בירושלים ובפתח תקווה. בוגר בית המדרש 'רשות רבים' של המרכז. ותכנית מנדל למנהיגות בתרבות יהודית, ממייסדי "לובי המיליון" לקידום ישראלים יוצאי בריה"מ ומוביל במסגרות שונות תהליכים לחיבור בין המגזרים בחברה הישראלית. יליד מולדובה, מתגורר ברחובות, נשוי לצילה.

כדי לקבל את הדף כל שבוע בדואר אלקטרוני, יש להירשם בקישור: <https://forms.gle/bzbZhmBafTeQLY3k6>
תגובות למאמרים וכן הצעות לכתוב מאמרים, יש לשלוח אל: amudim@kdati.org.il